

MINÉL TARKÁBB, ANNÁL SZEBB?

A Kárpát-medence madarai összegyűltek, hogy kiválasszák maguk közül a legszebbet. Úgy határoztak, hogy minden madár egy szavazatot adhat le, saját magára azonban senki sem szavazhat. Ez utóbbi szabály némi felzúdulást keltett a hiúbbak közt, mert ők mindenképpen nyerni akartak. Végül aztán hamar lenyugodtak a kedélyek, mert mindegyikük azt gondolta, hogy így is nyerni fog, hiszen lehetetlen, hogy a többiek ne vegyék észre, hogy ő a legszebb.

A verseny előtti napon mindenki az esélyeket latolgatta: ki kire fog szavazni, s vajon ki lesz végül a győztes. A gyurgyalag és a jégmadár között is erről folyt a szó.

- Szerinted ki fog győzni? – kérdezte mosolyogva a gyurgyalag a víz fölé nyúló ágon üldögélő jégmadár mellé telepedve. – Te vagy én? – Azt ugyanis, hogy ne kettejük közül kerüljön ki a győztes, el sem tudta képzelni.

A jégmadár lassan végignézett előbb magán, majd a mellette tollázkodó társán, s így szólt:

- Én tényleg szép vagyok, a te tollazatod viszont rettentő csiricsaré. Nem hiszem, hogy van esélyed nyerni – mondta jéghidegen, majd elrugaskodott az ágról. Hátán villogtak a jégkék tollak, ahogy elrepült a víz fölött.

A gyurgyalag meghökkenve nézett utána.

- Igaza lehet? Túl sok szín lenne rajtam? – morfondírozott, de aztán hamar elvetette e gondolatot: - Ugyan már! Minél tarkább valami, annál szebb. Ezt mindenki tudja. Afrikában, ahonnan én jövök, mindenki tarka ruhákba öltözik, mintha engem akarnának utánozni.

Megnyugodott, s elhatározta, hogy a napot vadászatással tölti. Egykettőre el is kapott egy jókora szitakötőt. Kiült vele a falu főutcája mellett húzódo villanyvezetésekre. Éppen végzett zsákmányának bekebelezésével, amikor az egyik kis utcából népes menet fordult a főutára. Kíváncsi lett, ott maradt hát a helyén, hogy bevárja az embereket. Hamarosan rájött, hogy esküvőt lát, s egy nászmenet tart felé. A násznép között észrevette az ifjú párt is, a menyasszony hófehér ruhát viselt, a vőlegény feketét. A gyurgyalag elcsodálkozott:

- Amikor legszebb akar lenni, hófehér ruhát ölt?! A férfi mellette pedig feketét?! Miért nem valami díszesebbet, színesebbet, tarkábbat? Hiszen az sokkal szebb! – mondta fennhangon, ám hangjában már bizonytalanság csengett.

Zavarában rossz irányba repült, s betévedt a közeli kisvárosba. Mire felocsúdott, a városka főterén találta magát. Lejjebb repült. A tér közepén fekete gránitalapzaton hófehér márványszobrok álltak. A gyurgyalag úgy érezte, hogy most már végképp nem ért semmit.

- Ez a főtér, a legfontosabb hely az egész városban, s ahelyett, hogy szépen feldíszítenék színesre, tarkára, az emberek hófehér márványt és fekete gránitot használnak. Miért?!

Visszarepült partfalba vájt üregéhez, s egész nap ezen töprengett. Leszállt az este, ám az ő szemére nem jött álom. Kiült hát az üreg nyílásába. Ahogy felpillantott az égre, meglátta azt, amit addig még soha: a csillagos eget. Elállt a lélegzete a gyönyörűségtől.

- Óh, milyen varázslatosan szép! – sóhajtotta megindultan.

S ekkor belenyilallt a felismerés:

- Hiszen ez is csak fekete és fehér, s mégis ez a legszebb dolog, amit életemben láttam.

Most már tudta, hogy mit fog tenni másnap. Aludni tért és nyugodtan pihent reggelig.

A szavazáson leadta céduláját, ám azon nem a jégmadár neve szerepelt, nem is a szalakótáé vagy más színes tollú, tarka társáé, hanem egy egyszerű, fekete és fehér madaré. A gólyáé.

Fülöp Anna Tácia

Budapest XIV., Munkácsy M. Ált. Isk és A. M. I.

7. osztály (13 éves)